

νά κι ὁ Σίμος ὁ Μπαλάνος, ὁ Γραμματικός τοῦ Κόντη,
τὸν μεγάλον Ταξιάρχον τοῦ Μαυροβουνίου φέρει,
κι ὁ καθένας τὸν συγχάριε.

Νά κι δεῦτερος Μπαλάνος, ὁ μηχανικός ὁ φίλος,
λίλιπον ἀργυροῦς ἱππότες εἶναι πρὸς μῆνος κι ἑκείνος.

Π.—Ὠχ! ἀρώματα τοῦ μῆνος, τῆς βανιλίας, τῆς κανέλας!
ὅμως νά, βρε Φασουλή,

Βσιελόπουλος ὁ Πέτρος, Πρῶξενος Βανζουλάς,
μὰ παράξενον σὺ λή.

Νά κι ὁ Πέτρος ὁ Κανακός, Πρῶξενος τῆς Ρουμανίας,
νά κι ὁ Χατζηγεωργίου, τοῦτοσ ἐπίσης ἐπὶ τῆς Δυνίας,

πρῶξεν ἄμισθος, μὰ τώρα τὴν ἐπίτευξη πού λες,
ἐγὼν ἔμισθος τοῦτόστι μ' ἐπακκοσίας στρογγυλαίς.

Φ.—Νά παρὼν κι ὁ Φιλιππίκος, νά κι ὁ Κίμων ὁ Διμιπίσης,
πρῶξεν, βρε Περικίτε. ὅσο παρκίτο νὰ μὴν πίσος
Κύτταξε τοὺς τετραχέρους, πάψε τὸ λιθάν, πλῆον,
καὶ πρὸ πάντων ἄς τελεωθῶ τὸ μνητῶρον τῶν θηλιῶν.

Π.—Χίνουμεν γιὰ παντρεμμένας,
χῆρους κι ἀρραθνομαρμιάς,
κι ἄρησι με, βρε Καναγι, μὰ πού μ' ἔπηκα ὅτ' Ὁ Παλάτι,
νά τῆς φάω μὲ τὸ μάτι.

Φ.—Καλὴ χώνηψ, τοιροῦτη,
μὰ ποῖ νάναί τάχα τοῦτη,

πὺ ὀτὴ μείση σὰν γοργόνα καρβοῦτο γορροπῶ;

Π.—Εἶναι μία, πού μὲς ἦλθε μὲς ἀπὸ τὸν Καναῶ.

Φ.—Κύττα πάχος, κύττα λίπος, Περικίλ ντεληφροῦτικῆ,
ὄλο κρέας καὶ μπιρτίεσι.

Νά κι κάμποσιαι σὰν ρίγκαις κι Ψηλαῖς σὰν καμινάδες,
νά κι ἡ Κλέιτον, Ἀγγλίαις, τῆς Ζλατάνου φιλενάδες.

Π.—Πού τῆς ξέρεις;

Φ.—Πού τῆς ξέρω; τί σὲ μέλει, μπεχιλιθάνη;
μὰ γιὰ κύτταξε κι ἑκείνο τῆς Ζλατάνου τὸ φουστάνι.

Ἐστὴν Λυθὸν παραγγελλίμο
καὶ καμμένο καὶ ραμμένο,
ἄσπρο καὶ ματζουτό
καὶ ὀσμικαντοκινητό
τοῦ Λουὶ Κατόρῆ; τῆς μόδασι ραζιλευῖε τῆς παλαιῆς,
καὶ ζηλεύουσι κυράδες καὶ ζηλεύουσι καπελαῖαις,
κι ὄλαις κι ὄλαις ξεφωνίζουσι πῶς τὸν κόσμο θὰ τρελλάνη
τῆς Ζλατάνου τὸ φουστάνι.

Τί φουστάνι, Περικίτε... ὁ ὄλαις ἔκανε χαλάστρα,
ἕνας ἀπὸ τὸ Παρίσι

ἔχ' εἰς τοῦτο ζωγραφισταῖς
τὸν γυαλὸ μὲ τῆς καουναῖς καὶ τὸν οὐρανὸ μὲ τῆς στῆρας,
καὶ γιὰ τοῦτο κάθε γλώσσα τρέχει; τώρα σὰν ρεῖθνι
καὶ γεραιρέται κι ὕμνεταί τῆς Ζλατάνου τὸ φουστάνι.

Κύτταξε το, κύτταξε το καὶ μακροῖν καὶ πλησίον,
ἀναζώσης ἱστορίας καὶ ζωγραφικῆς Μουσειῶν.
Ἐξὼ φτοχία, Περικίτε, τίποτο φέρμα ἂν ἐφόρει,
κύττα πῶς τὸ κομάρειν κι ὁ Ζλατάνος ὁ Γρηγόρης,
κι ὁ Σιμόπουλος ἀκόμη, Περικίτε μου κουλκούκι,
ὅπου πλῆθος ἑλλημιμάτων βῆγκε μ' ἄρας τοῦ σὰν παλοῦ.
καὶ δὲν ξέρει πῶς καὶ πῶθεν περισεύματα νὰ βγάνη,
μὲ ὄρὸ μάτια σὰν γαρίδα βλέπει τοῦτο τὸ φουστάνι.

Κῆν μονάχα μὲ τὰ μάτια, κῆν μὲ κιὰλὶ τὸ κυτταξῆς,
θὰ σπασίσης, θ' ἀλαλάξῃς,
κι ἀπὸ μέσης μου καρδίας τὴν κυριὰν τὴν συγχάριε,
πῶξεν καὶ τὸν Θεογράφη τοῦ Μ 1 α ο ὁ λ η καθβαλλήρι.

Π.—Μὰ τώρα πάμε ὅτ' οὐπὲ καὶ ὀξμε καὶ νὰ πτοῦμε
καὶ νὰ τὰ ξαναπτοῦμε.

Ἰδοῦ περιγητήριαις τριγύρω σεβοραῖς
μὲ πελαργῶν ἄριδας,
ὁ Κατσαρῆς, ὁ Κατσαρῆς, καμπίσιαις κατσαρῆς,
καὶ κατὶ κατσαρῆδας.

Φάτε καὶ πῖτε, βρε παιδιὰ, μὴ φαίσεθς ὀπανής,
ἀλλὰ κνεῖς πολιτικῶς καὶ τῆς Βουλῆς τοσπάνης
δὲν φανταίται, βρε Φασουλή, ὅσ' οὐ πλῆθος τὴν πληθῶραν,
κι ἴσως αὐτὴν τὴν ὄραν
μακρὰν τῆς τέρθης τῶν γεωρῶν καὶ πόσης εὐωδίας
ὁ Θεοδωρῆς προσούχεται μὲ συντριβὴν καρδίας.

Φ.—Μῆτε Ζαχάρης φανταίται, κι ὁ Καραπάνος λείπει,
καὶ μ' ἔπιασε μὲ λότη,

χορὸς χωρὶς πολιτικῆ δὲν ἔχει ὄρθου γουστο,
μὰ κύτταξε παρακαλὸ μὲς παντρεμμένας μπουστο.
Ἐμπρός, Ρωμηοὶ φιλόγαλλοι, ριχθῆτε μὲς ἰστοῦς γάλλους,
ἐμπρός νὰ ξεκουράσωμε πατοῦνας κι ἄστραγάλλου.
Σαμπάνια φέρτε μου νὰ πῶ κι ἄς παῖξ τ' ὄργανιτο,
κλώδ' εἰς βῆρκαμα, παιδιὰ, μὰ κριμα, Περικίτε,
πὺ ἴγνα φύλλα τοῦ Ρ ο μ η ο ὁ ὅ ἐν ἔφερα νὰ βάλω
ἴγνα σαλάτα Ρούσικη, ἴγνα ζαμπὸν καὶ γάλο.

Φάτε καὶ πῖτε, βρε παιδιὰ... ψυχὴ μου πανδαίσια...
ψύχουλο μὴν ἀφήσετε, μὴ ἔνα κοκαλάκι,
πολὺς ὁ μόσχος κι ἄρθονος κι ἡ τράπεζα πλουσία...
ἀθάνατος αὐτὸς ὁ Θῶν... ζήτω τὸ Νικολάκη.

Π.—Ζήτω... θαρρῶ τοῦ κοτιλῶν πῶς ἄρχισε τὸ γλέντι...
τὸν Χατζηπέτρο κύτταξε, τὸν Χρήστο τὸν λεβέντη.

Φ.—Ἀθάνατος δευθονητῆ τοῦ κοτιλῶν ὑπάρχει,
τότε τὸν ἴγνα λογαθὸ καὶ τώρα ταγματάξη.

Π.—Μὰ τί τρέχει, Φασουλή,
κι εἶναι σὺσσορο πολὺ;

Φ.—Ἀπὸ κάποιαις Σταχοποταῖς τὸ καλλίσφυρο ποδάρι
τόνα ἔξοργε παπούτσι
καὶ πηγαίνει κοῦτσι κοῦτσι,
καὶ μακάριος πὺ τὸδερ τὰ βρεθίαια του νὰ πάρη.

Π.—Τρεμοσθύνουσι τὰ ρῶτα, κάθε πρόσωπο κίρνει,
καὶ θαρρῶ πῶς ξημερῖνει.

Φ.—Καληγόντα, Περικίτε, πῆγαι νὰ κῆνης νάνι,
καὶ νὰ ὄξῃ μὲς ὀστῆραις σου τῆς Ζλατάνου τὸ φουστάνι.

Καὶ καμπίσιαις ποικιλίας, μ' ἄλλουσι Λόγουσι ἀγγελιαῖς.

Τὸ Λουβρο τὸ περίφημο, τὸ Λουβρο τὸ μεγάλο,
πὺ σὰν κι αὐτὸ δὲν βρεῖσκαται μὲς ὀστῆς Ἀθῆνας ἄλλο.
Νεῖα προσθήκη κι ἔκτασις τμημάτων εὐρυθῶρον
καὶ πλουτῶς ἄρθονος εἰδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὅπου δὲν περιγράφονται, πῆς μόνον καὶ τὰ βλέπει,
κι ἄρχηκε τὸ γαργάλισμα γυμνάτης κι ἄδειξις τοῖσιαι.
Ὁ μάγος Κανελλόπουλος ὅτ' ἄλυσαι τὰ περίσιαι
κι αὐτὸ τὸ Λουβρο πέρασε, πὺ λάμπει ὅτ' ἄ Πάριξαι.

Μετὰ χάριτος πολλῆς
συλλογῆς πολυτελεῖς
νέων Μυθιστορημάτων ἐκλεκτῶν τοῦ Χρήστου Χιώτη
τοῦ γνωστοῦ τυπογραφείου, τῆς «Κορίνης» ἐφλονότι.
Τρεῖς φορῆς τὴν εβδομάδα μὲς ἑκάθα κάθε φύλλον
κι ἔστωσαν αὐτὰ πρὸς γυῶνιν ἀμφοτέρων μας τῶν φύλων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλατίπια πατριώτου,
ἀριθμῶς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.